

1. čítanie: Sk 9,26-31

Text zo Skutkov apoštolov popisuje situáciu prvej komunity v Jeruzaleme po príchode „obráteneho“ Šavla [text Skutkov používa toto meno pre apoštola Pavla po kap. 13; Šavol bolo veľmi pravdepodobne jeho židovské meno, kým Pavol mohla byť buď jeho „prezývka“, alebo druhé meno, ako to bolo bežné medzi Židmi žijúcimi mimo Palestíny]. Práve sa vrátil z Damasku, kde sa po skúsenosti „videnia Pána“ transformoval z prenasledovateľa na nadšeného evanjelizátora. To mu spôsobilo problémy medzi Židmi a musel v noci opustiť Damask, spustený v koši z mestských hradieb (porov. Sk 9,23-25). Komunita v Jeruzaleme, keď počula o jeho návrate, mala z neho prirodzene strach, pretože takú zmenu považovali za neuveriteľnú: „*neverili, že je učeníkom*“. Iba Barnabáš bol pripravený predstaviť ho apoštolom. Komunita sa musela naučiť akceptovať novosť nepredvídateľného Božieho pôsobenia, pravdu, ktorá sa zdala taká neočakávaná. Potrebovala sa naučiť prijatiu ako postoja v súlade s Ježišovým posolstvom. Kráčať v Ježišových šľapajach si vyžadovalo a vyžaduje postoj prijatia.

Ale taktiež Šavol (Pavol) si musel osvojiť lekciu. Jeho odvaha v hádkach s helenistami priniesla viac nebezpečenstva ako úžitku. Chceli ho zabiť. A to značilo nebezpečenstvo nielen pre neho, ale pre celé spoločenstvo prvotnej cirkvi v meste. Preto ho „*zaviedli do Cézarey a poslali do Tarzu*“. Na jeho mučenie ešte nebol čas. Ale keďže prehnaný aktivizmus to mučenie robil veľmi reálnym, bolo potrebné poslať ho preč, aby v tichu dozrel na skutočného ohlasovateľa evanjelia. Na odvážne ohlasovanie potrebuje pravda najprv dozrieť vo vnútri.

Nájsť rovnováhu prináša plodný rast a rozvoj: „*A Cirkev mala pokoj po celej Judei, Galilei a Samárii; upevňovala sa... a rástla v úteche Ducha Svätého*“.

2. čítanie: 1Jn 3,18-24

Autor Prvého Jánovho listu pripomína milovanej komunite niekoľko základných usmernení pre život. „*Nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou*“, znie úvodná výzva úryvku. Pravda tu nie je dákym filozofickým konceptom, ale skôr odkazom na evanjelium a Ježišove slová, ktoré vyjadril pred Pilátom: „*Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas*“ (Jn 18,37). Milovať v pravde teda značí počúvať Ježišov hlas a zvnútorňovať jeho slovo, riadiť sa ním. Také zotrúvanie v pravde jeho slova dáva nárok pýtať si od Boha v dôvere čokoľvek: „*...máme dôveru k Bohu a dostaneme od neho všetko, o čo len budeme prosiť*“. To „všetko“ je však podmienené životom v pravde – v poslušnosti Božím prikázaniám – čiže v súlade s Božou vôľou, ktorú poznávame v Ježišovi (porov. Jn 16,23). „*Kto zachováva jeho prikázania, ostáva v Bohu a Boh v ňom*“. „Byť z pravdy“ a „zostať v ňom“ sú v skutočnosti synonymá. Ten, kto zostáva v ňom, si totiž nikdy nebude pýtať niečo egoistické, to, čo by protirečilo Božej láske.

Také spoločenstvo sa ďalej prejavuje prostredníctvom skutkov. Alebo, povedané ináč, vieru možno vidieť v praktickej láske. Bez viery a jednoty v Kristovi nie sme schopní navzájom si preukazovať skutočnú lásku, tak ako ani nemôžeme skutočne veriť v Ježiša bez bratskej

lásky. Pravda a skutky sú neoddeliteľné. Duch – ktorého evanjelium označuje ako Ducha pravdy (Jn 14,17; 15,26; 16,13) – je vnútorným motorom celého procesu.

Evanjelium: Jn 15,1-8

Úryvok evanjelia predstavuje ďalší z radu Ježišových výrokov „Ja som“: „*Ja som pravý vinič*“. Rovnako ako iné výroky typu „Ja som“ v Jánovom evanjeliu – „*Ja som chlieb života*“ (Jn 6,35); „*Ja som svetlo sveta*“ (8,12); „*Ja som dobrý pastier*“ (10,11) ai. – i tento odhaľuje dôležitý aspekt nielen samotnej identity Ježiša, ale aj vzťahu veriacich k nemu. Na obraze viniča a ratolestí je zdôraznené práve silné puto jednoty medzi ním a spoločenstvom. Život a plodnosť každej ratolesti závisí od jej napojenia na koreň viniča, ktorým je Ježiš. Preto ono naliehanie adresované veriacim: „*Ostaňte vo mne a ja vo vás*“. Nie je to dáka okrajová voľba; v hre je samotný život. „*Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne*“. Pravdou totiž je, že učeník, ktorý sa oddelí od Ježiša, je predurčený na to, aby vyschol, stratil miazgu života, stal sa vnútorne suchým a mŕtvym.

Skutočne živé spoločenstvo s Ježišom sa prejavuje tým, že prináša ovocie bratskej lásky. To, že ovocím, o ktorom hovorí Ježiš, je láska, vyplýva zo slov, ktoré nasledujú po úryvku evanjelia tejto nedele (porov. Jn 15,9-10). Prinášanie ovocia (skutky) svedčí o jednote s Kristom (pravé učeníctvo). Pravosť identity učeníka možno spoznať podľa prejavu lásky k druhému, pretože ovocie lásky pochádza iba zo skutočnej jednoty učeníka s Ježišom. Je to znamenie života, ktorý prúdi medzi viničom, Ježišom, a ratolesťami, jeho učeníkmi.

Marek Vaňuš, SVD

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam – Piata veľkonočná nedeľa v roku „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky [zasvatenyzivot.sk](#).)